

Nemocenská pokladna stavebních živností žalovala podnikatele staveb o dlužné nemocenské příspěvky a úroky z nezaplacených příspěvků. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, o d v o l a c i soud zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením a žalobu odmítl. **D ů v o d y:** Dle žalobního děje žaluje žalobkyně o dlužné nemocenské příspěvky a úroky z nezaplacených příspěvků. Dle ustanovení §u 41 zákona ze dne 30. března 1888, čís. 33 ř. zák. přísluší rozhodovati dozorčím úřadům spory mezi zaměstnavateli a okresními nemocenskými pokladnami o povinnosti k placení příspěvků. V §u 11 zákona ve znění čl. VII. zákona čís. 268/1919 jsou uvedeny pokladny, které pojištění pro případ nemoci provádějí, a v §u 38 cit. zák. se stanoví, že dlužné příspěvky se vymáhají cestou správní. Vzhledem k tomu, že dle zprávy města B. žalobkyně přináleží k pokladnám, které dle §u 11 cit. zák. provádějí pojištění pro případ nemoci, nařízené §em 1 cit. zák., a žalobkyně domáhá se placení dlužných nemocenských příspěvků, jež jsou dávkami veřejnými, nepatří ve smyslu ustanovení §u 38 cit. zák. vymáhání dlužných těchto příspěvků na pořad práva.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Názor stěžovatelky, že námitka nepřipustnosti pořadu práva je námitkou privilegovanou, musí býti při prvním roku uplatňována, a vznesení její v odvolání jest opožděno, není správným. Dle §u 240 odstavec třetí c. ř. s. nutno přihlídnouti v každém období rozepře k nepřipustnosti pořadu práva z moci úřední, měl toho tedy prvý soud nejen při vyřizování žaloby dbáti, ale k této závadě i při vynášení rozsudku přihlídnouti. Dle §u 42 j. n. nutno v každém období rozepře dbáti nepřipustnosti pořadu práva o proto odvolací soud právem k této závadě přihlédl. Neprávem se dovolává stěžovatelka rozhodnutí Nejvyššího soudu ve Vídni ze dne 7. listopadu 1899 (judikát čís. 144) a ze dne 16. října 1917. Netýkají se stejného případu, totiž otázky, zda jest přípustným pořad práva ohledně řízení, jímž se zakládá titul exekuční pro zadrželé příspěvky pro nemocenskou pokladnu, tedy řízení ukládacího a sporu o povinnost příspěvkovou, nýbrž přípustnosti soudní exekuce pro příspěvky již právoplatně uložené. Třebaže dle §u 1 čís. 12 ex. ř. tvoří totožnou vykonatelnosti opatřené výkazy nedoplatků příspěvků pro nemocenskou pokladnu exekuční titul pro soudní exekuci (srv. jud. 144), není tím nijak vyloučeno, že k rozhodování o výši a správnosti uložení povolán jest jedině úřad správní, jak výslovně je předepsáno v §§ 38 a 41 zákona o nemocenském pojišťování ze dne 30. března 1888, čís. 33 ř. zák., nedotčeného v této části zákonem ze dne 15. května 1919, čís. 268 sb. z. a n. Na tom nemůže ničeho měniti ani okolnost, že snad bylo trpěno uplatňování těchto nároků stěžovatelčiných pořadem práva, a netřeba rozhodovati vzhledem k onomu výslovnému předpisu zákona, jaký ráz má tento příspěvek.

Čís. 5399.

V témž dražebním řízení o nemovitosti odhad starší jednoho roku může býti podkladem pro určení odhadní ceny. Bez nového odhadu nelze

se však obejít, když od doby prvního odhadu nastala podstatná změna v jakosti nemovitosti anebo z jiných příčin podstatná a trvalá změna její hodnoty.

(Rozh. ze dne 27. října 1925, R II 299/25.)

V exekučním dražebním řízení o nemovitosti byl odhad proveden dne 1. února 1924 a usnesením ze dne 2. července 1925 stanoven dražební rok na 6. srpna 1925. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a nařídil prvnímu soudu, by na základě nového odhadu pokračoval v dražebním řízení. Důvody: Hledíc k ustanovení §u 142 ex. ř. bylo stížnosti vyhověti, neboť ustanovení toto žádá přesně, by odhad, na jehož základě se koná dražba, nebyl starší jednoho roku, čemuž v tomto případě není, ježto za základ dražby jest vzat odhad z roku 1924. Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a vrátil věc rekursnímu soudu, by, proveda šetření, o rekursu znovu rozhodl.

Důvody:

Dovolacímu rekursu nelze upřít oprávnění. Rekursní soud nesprávně vykládá § 142 ex. ř., maje za to, že toto ustanovení platí za všech okolností také v případě, že v témže dražebním řízení pro okolnosti náhodou nastalé aneb jednou ze stran způsobené uplynula od odhadu doba delší jednoho roku. Zpravidla má se v dražebním řízení konati jen jediný odhad (§ 140 ex. ř.). Výjimku z této zásady obsahuje ustanovení §u 142 ex. ř., že od nařízení odhadu může býti upuštěno, když nemovitost za dřívějšího dražebního řízení byla odhadnuta, od toho času neuplynulo více než rok a mezi tím nenastala podstatná změna ve stavu nemovitosti. Jak zřejmo z motivů k exekučnímu řádu, bylo účelem tohoto předpisu, by se bylo uvarováno zbytečných odhadů. Vyjimečné ustanovení §u 142 ex. ř. nelze tedy vykládati v ten smysl, že v témže dražebním řízení odhad starší jednoho roku vůbec nemůže býti pokladem pro určení odhadní ceny a že jest potřebí druhého, nového odhadu. Tím ovšem není řečeno, že v témže dražebním řízení za všech okolností jest přípustným pouze jediný odhad. Naopak nebude lze obejít se bez nového odhadu jako podkladu pro další dražební řízení a zejména jako podkladu pro nejvyšší podání, když od doby prvního odhadu nastala podstatná změna v jakosti nemovitosti anebo z jiných příčin podstatná a trvalá změna její hodnoty. (Viz rozhodnutí bývalého nejvyššího soudu ve Vídni ze dne 12. prosince 1916, č. j. R I 377/16.) V tomto případě byl vymáhající straně povolen přístup k dražebnímu řízení usnesením exekučního soudu ze dne 14. prosince 1923, odhad proveden 1. února 1924 a odhadní cena určena usnesením ze dne 11. února 1924. Po té byla ovšem usnesením ze dne 26. září 1924 exekuce odložena až do skončení sporu o nepřipustnost exekuce, než usnesením ze dne 2. července 1925 bylo v dražebním řízení pokračováno a dražební rok byl ustanoven na den 6. srpna 1925. Nelze tedy právem tvrditi, že zde jde o odhad za dřívějšího dražebního řízení ve smyslu §u 142 ex. ř. Jak výše doličeno, mohl by býti proveden nový odhad jen za předpokladu, že od doby prvního odhadu nastala podstatná změna v jakosti nemovitosti anebo z jiných

příčin podstatná a trvalá změna jejich hodnoty. Jelikož rekursní soud se svého právního stanoviska v tomto směru neučinil zjištění a nehleděl k dotyčným tvrzením stěžovatele, není Nejvyšší soud s to, by rozhodl ve věci samé.

Čís. 5400.

Pozemková reforma.

Čl. 250 mírové smlouvy Trianonské nemá na zřeteli zákonodárství mírové (na př. o pozemkové reformě).

Ve stížnosti proti přejímací ceně nelze uplatňovati námitky proti záboru.

Pokud lze si stěžovati proti přejímací ceně. Nelze zvláště čítati a ceniti stavební plochu.

Pokud nelze přiznati bonitní přírážku.

(Rozh. ze dne 27. října 1925, R II 323/25.)

Soud první stolice (zemský soud v Praze) vyhověl stížnosti majitele velkostatku do usnesení Státního pozemkového úřadu, jímž byla stanovena přejímací cena za zabraný majetek 625.602 Kč 20 h potud, že zvýšil přejímací cenu na 629.976 Kč 67 h. Rekursní soud k rekursu majitelů napadené usnesení potvrdil. Nejvyšší soud nevyhověl jejich dovolacímu rekursu.

Důvody:

Co se týče čl. 250 mírové smlouvy Trianonské, jest otázka, stěžovateli na jeho podkladě rozvinutá, úplně bezpředmětná, jak níže ukázáno bude. Nejvyšší soud měl však již vícekrát příležitost i k této otázce stanovisko zaujmouti, což obzvláště podrobně učinil v rozhodnutí ze dne 28. dubna 1925, R I 354/25, sb. n. s. čís. 4977. Chtějí-li se tedy stěžovatelé o mínění Nejvyššího soudu k této otázce informovati, odkazují se na toto rozhodnutí, z něhož se přesvědčí o nesprávnosti svého stanoviska, třebaže tam šlo o smlouvu Versaillskou. Zde budiž jen stručně podotknuto, že i čl. 250 mír. sml. Trianonské týče se opatření válečných a tudíž majetku nepřátelského, jak dokazuje citovaný v něm čl. 232, že však nikterak nemá na zřeteli zákonodárství mírové, o jaké se tu jedná a jemuž podrobeni jsou nejen cizinci, lépe řečeno (bývalí) nepřátelé, nýbrž i vlastní občané státu, jak v řečeném rozhodnutí blíže rozvedeno, že však v tomto případě jde o použití norem zákonodárství mírového, dle nichž naloženo bylo i se stěžovateli zrovna tak, jako s každým domácím občanem, jehož majetek záboru podléhá. Než i kdyby právní stanovisko stěžovatelů bylo správné, nemají přece pravdu z formálních příčin a proto jest otázka materiální bezpředmětná. Dejme tomu, že stěžovatelé mocí čl. 250 cit. mír. sml. jsou skutečně vyjmuti ze zákonodárství záborového, pak ale promeškali pravý čas k uplatňování této výsady a přicházejí s námitkou touto pozdě, když ji činí teprve v stížnosti proti rozhodnutí o ceně přejímací. Uplatňovati námitku, že majetek nepodléhá záboru, slušelo buď: 1. proti výroku Státního po-